

Arrest

nr. 216 321 van 1 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die op dat ogenblik verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt in september 2004 als niet begeleide minderjarige België binnen. Op 8 april 2005 wordt een voogd aangesteld.

Op 26 mei 2005 wordt ten opzichte van verzoekers voogd een bevel tot terugbrenging van verzoeker genomen.

Op 10 maart 2015 dient verzoeker, die op dat ogenblik verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot inschrijving als burger van de Unie, als werknemer.

Op 8 mei 2015 wordt aan verzoeker een E-kaart afgegeven.

Op 7 juli 2016 stelt de Federale Politie vast dat de voorgelegde Italiaanse identiteitskaart vals is.

Op 26 juni 2017 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen mee dat de voorgelegde identiteitskaart vals is en dat aan verzoeker geen nieuwe verblijfstitel mag worden afgeleverd.

Op 22 januari 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 januari 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod voor vier jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E. J. voornaam : F. geboortedatum : (...)1987 geboorteplaats : I. nationaliteit : onbepaald

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Italiaanse identiteit. Betrokkene heeft op 10.03.2015 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Quaregnon als bezoldigde. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaanse identiteitskaart neer te leggen (nummer AT2458963) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België (arbeidscontract van onbepaalde duur bij de firma (...) SPRL dd 01.03.15). Hij werd in het bezit gesteld van een E kaart op 08.05.2015.

Na controle van de voorgelegde Italiaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag Centrale dienst bestrijding valse documenten van 07.07.2016 met referentie RR-2016-001109) en het om een vervalsing gaat.

Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Op 22.01.2018 werd betrokkenes verblijfsrecht en E-kaart dan ook ingetrokken. Deze beslissing is dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Om deze reden wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd en wordt hem geen termijn toegestaan om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Italiaanse identiteit. Betrokkene heeft op 10.03.2015 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Quaregnon als bezoldigde. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaanse identiteitskaart neer te leggen (nummer AT2458963) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België (arbeidscontract van onbepaalde duur bij de firma (...) SPRL dd 01.03.15). Hij werd in het bezit gesteld van een E kaart op 08.05.2015.

Na controle van de voorgelegde Italiaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag Centrale dienst bestrijding valse documenten van 07.07.2016 met referentie RR-2016-001109) en het om een vervalsing gaat.

Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Op 22.01.2018 werd betrokkenes verblijfsrecht en E-kaart dan ook ingetrokken. Deze beslissing is dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart tijdens zijn arrestatie door PZ Antwerpen op 22.01.2018 dat hij een partner heeft, namelijk E. B. S. (°...1993), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Zij woont namelijk in Nederland en reist naar België om bij haar partner te kunnen zijn. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met een frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van vier jaar opgelegd."

Op 26 januari 2018 wordt verzoeker gerepatriëerd naar Marokko, nadat hij een geldige Marokkaanse identiteitskaart voorlegde.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 40bis §2, 2° van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 8 EVRM en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM en schending van artikelen 40bis §2, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris kwam op 22 januari 2018 tot de beslissing dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en legde hem een inreisverbod op van 4 jaar op grond van artikel 74/11, §1; tweede lid van de wet van 15 december 1980. De Staatssecretaris staat hierbij aan verzoeker geen enkele termijn toe om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

De Staatssecretaris is van oordeel dat verzoeker de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Italiaanse identiteit.

De Staatssecretaris oordeelt dan ook dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verkregen door fraude en dat er daarom een risico op onderduiken zou bestaan.

Op grond van artikel 8 EVRM heeft verzoeker evenwel het recht om te genieten van een familie- of gezinsleven.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met zijn partner, E. B. S., geboren op (...) 1993, die in Nederland woont en de Nederlandse nationaliteit heeft.

Het is duidelijk dat een inreisverbod voor 4 jaar dan ook een ernstige inbreuk op de uitoefening van het gezinsleven van verzoeker met zich zou meebrengen. Een terugkeer naar zijn land van herkomst voor 4 jaar maakt het voor verzoeker immers zeer moeilijk om zijn relatie met zijn Nederlandse partner te onderhouden. Dergelijk inreisverbod zou voor verzoeker dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen. Bijgevolg diende in casu een zorgvuldige en concrete evenredigheidstoets plaats te vinden.

De Staatssecretaris stelt hieromtrent het volgende:

“Betrokkene verklaart tijdens zijn arrestatie door PZ Antwerpen op 22 januari 2018 dat hij een partner heeft, namelijk E. B. S. (°(...)1993), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Dit geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zij woont namelijk in Nederland en reist naar België om bij haar partner te kunnen zijn. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verder oordeelt de Staatssecretaris:

“Het staat vast dat deze beslissing een tijdelijk ongemak vormt voor de beleving van hun relatie. Echter staat dit ongemak in verhouding met de tegenover de Belgische staat gepleegde fraude gezien uit niets blijkt dat hun relatie door deze beslissing onleefbaar wordt. (...) Aldus schaaft deze beslissing het gezins- en familieleven van de betrokkene niet gezien het maar een tijdelijk ongemak betreft.”

De beslissing zelf geeft aan dat verzoeker een relatie heeft met een EU burger en daarvan 4 jaar gescheiden leven heeft een zeer zware impact op het leven van verzoeker. Dit betreft geen tijdelijk ongemak.

De Staatssecretaris laat duidelijk na om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren. De motivering in de beslissing houdt namelijk geenszins rekening met de concrete omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt en de impact van een reisverbod van 4 jaar op het leven van verzoeker.

Er kan derhalve worden gesteld dat de beslissing d.d. 22 januari 2018 veel te beknopt is in verhouding tot de impact op het leven van verzoeker.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de Staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris het recht van verzoeker om te genieten van een familie- of gezinsleven schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet,
- Artikel 8 EVRM,
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In het middel wordt tevens melding gemaakt van de materiële motiveringsplicht.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat zij op grond van artikel 8 EVRM het recht heeft om te genieten van een familie- of gezinsleven. Zij wijst op de duurzame relatie met een partner, (...), geboren op (...)1993, die in Nederland woont en de Nederlandse nationaliteit heeft.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat

bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft besloten tot afgifte van een inreisverbod.

De in casu bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, om reden dat verzoekende partij geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekende partij betwist deze motieven niet.

De bestreden beslissing werd dan ook geheel rechtsgeldig, overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet, genomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 8 van het EVRM laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat er sprake zou zijn van een inbreuk op haar gezins- of familieleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst merkt verweerder op dat de door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM niet ernstig is.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88895 van 3 oktober 2012)

Terwijl hieromtrent terecht het volgende in de bestreden beslissing werd gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart tijdens zijn arrestatie door PZ Antwerpen op 22.01.2018 dat hij een partner heeft, namelijk E. B. S. (°(...).1993), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. zij woont namelijk in Nederland en reist naar België om bij haar partner te kunnen zijn. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt."

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling fraude heeft gepleegd om dit verblijfsrecht te bekomen. De in casu bestreden beslissing werd ook terecht genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, hetgeen verzoekende partij niet betwist.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Verzoekende partij heeft op basis van een vals identiteitsdocument het verblijf in België verkreeg en het niet onredelijk, noch disproportioneel is het verblijfsrecht in te trekken omwille van deze fraude. Er werd ook een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, waarbij geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten werd toegekend. Voormelde beslissingen zijn thans niet het voorwerp van de procedure, maar het is duidelijk dat de in casu bestreden beslissing ook terecht werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet om reden dat geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten werd toegekend.

Hierbij werd terecht als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Italiaanse identiteit. Betrokkene heeft op 10.03.2015 een aanvraag tot verklaring van Inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Quaregnon als bezoldigde. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaanse identiteitskaart neer te leggen (nummer AT2458063) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België (arbeidscontract van onbepaalde duur bij de firma (...) SPRL dd. 01.03.15).

Hij werd in het bezit gesteld van een E kaart op 08.05.2015.

Na controle van de voorgelegde Italiaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag Centrale dienst bestrijding valse documenten van 07.07.2018 met referentie RR-2018-001109) en het om een vervalsing gaat.

Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene heeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Op 22.01.2018 werd betrokkenes verblijfsrecht en E kaart dan ook ingetrokken. Deze beslissing is dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Om deze reden wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd en wordt hem geen termijn toegestaan om het grondgebied vrijwillig te verlaten.”

Overeenkomst artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Vreemdelingenwet werd ook terecht besloten tot een termijn van vier jaar:

“Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Italiaanse identiteit.

Betrokkene heeft op 10.03.2015 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Quaregnon als bezoldigde. Hij staaft deze aanvraag door een Italiaanse identiteitskaart neer te leggen (nummer AT2458963) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België (arbeidscontract van onbepaalde duur bij de firma (...) SPRL dd. 01.03.15).

Hij werd in het bezit gesteld van een E kaart op 08.05.2015.

Na controle van de voorgelegde Italiaanse identiteitskaart door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) bleek dat de Identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag Centrale dienst bestrijding valse documenten van 01.07.2016 met referentie RR-2018-001109) en het om een vervalsing gaat.

Met andere woorden heeft de betrokkene een verblijfsrecht verkregen als EU burger op basis van een niet authentiek document. De betrokkene hoeft niet bewezen dat hij in werkelijkheid een nationaliteit van één van de EU lidstaten bezit. Het verblijfsrecht werd dus verkregen door fraude. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Op 22.01.2018 werd betrokkenes verblijfsrecht en E-kaart dan ook ingetrokken. Deze beslissing is dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart tijdens zijn arrestatie door PZ Antwerpen op 22.01.2018 dat hij een partner heeft, namelijk E. B. S. (... 1993), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Zij woont namelijk in Nederland en reist naar België om bij haar partner te kunnen zijn. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met een frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11 §1, 3°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van vier jaar opgelegd.” In casu toont verzoekende partij overigens ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden, te meer nu zij een relatie zou onderhouden met een persoon die in Nederland woont.

Er werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar voorgehouden partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

Het staat verzoekende partij ook vrij vanuit haar land van herkomst een verzoek tot opheffing van dit inreisverbod in te dienen.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een tijdelijke verwijdering van voorgehouden partner, gedurende dewelke zij in contact kan blijven staan, een breuk zou betekenen van haar gezins- of familieleven. De partner kan verzoekende partij ook komen bezoeken.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing werd hieromtrent ook geenszins een kennelijk onredelijk motivering opgenomen.

Tot slot stelt verweerder vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat een duur van vier jaar wordt opgelegd omdat verzoeker fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij een relatie heeft met zijn Nederlandse partner. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM

als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu werd verzoeker toegelaten tot verblijf op grond van fraude of andere onwettige middelen en werd dit verblijfsrecht ingetrokken.

Het betreft dus *in casu* een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt inzake het gezinsleven van verzoeker het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart tijdens zijn arrestatie door PZ Antwerpen op 22.01.2018 dat hij een partner heeft, namelijk E. B. S. (°...1993), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Zij woont namelijk in Nederland en reist naar België om bij haar partner te kunnen zijn. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met een frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een partner heeft die in Nederland woont en over en weer reisde om bij hem te kunnen zijn en met de omstandigheid dat verzoeker op frauduleuze wijze misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. De verwerende partij stelt ook dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van oorsprong niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven en dat de terugkeer geen breuk van de familiale relaties uitmaakt. De Raad merkt op dat verzoeker wist dat hij zijn verblijfsrecht verkregen had op basis van fraude. In het licht van deze gepleegde fraude komt de afweging van de verwerende partij *in casu* niet kennelijk onredelijk of disproportioneel voor.

Waar verzoeker verwijst naar een motief inzake een *“tijdelijk ongemak (...) voor de beleving van hun relatie”*, wordt opgemerkt dat dit geen motief van de bestreden beslissing betreft. Dit motief komt voor in de beslissing van 22 januari 2018 waarbij verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft deze beslissing niet aangevochten, zodat deze definitief is. Middelen of middelonderdelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing, zijn niet ontvankelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont evenmin aan dat deze belangenafweging steunt op een foutieve feitenvinding of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET